

“Kolkoto po-dylboko navliza v тази hronika, uplashenijat avtor vse po-chesto se natykva na vetroviti krystopytishta s katurmati, pomesteni i schupeni pytepokazateli, koito go obyrvvat. V tozi moment toj stoi, bez izobshto da mozhe da vzeme reshenie nakyde da poeme. Dilemata se systoi v sydbonosnija izbor na pyrvo lice edinstveno chislo ili pyrvo lice mnozhestveno chislo. Az ili *nie* – vechnoto prokljatie na pisatelskija zanajat! Ako napisha *nie*, izlagam se na opasnostta mnogo moi vrystnici s pravo da protestirat: mozhe bi njakoj ot tjah po vremeto, koeto opisvam e gledal njakoj drug film, chel njakoja druga kniga, imal drugi vyzgledi, vizhdal neshtata i sybitijata syvsem po drug nachin? Az pyk me vodi kym neskromnost. Ot dve zlini izbiram po-malkata, zatvarjam ochi i otchajano skacham v opasnoto samoljubivo az, pitajki se, dali izobshto shte izpluvam? A v tova *az*, malkijat stypisan samotnik, izrasyl po ruini i ulici, sklonen kym krazhbi, kogato nemskite i syjuznicheskite bombeni kilimi potroshat vitrinite na magazinите po Glavnata ulica, byrz pri bjagstvo, lovyk pri izbjavane na patrolite, dum-dum kurshumite, nasilieto i razlichnite opasnosti, sobstvenik na njakolko tajni zaroveni bogatstva iz izostaveni bunkerі i skrivalishta, nedoverchiv, bez minalo i bydeshte – posreshta novija zhivot.”